

Desislava Mincheva în *Găinușa bucuclășă* de Petar Todorov

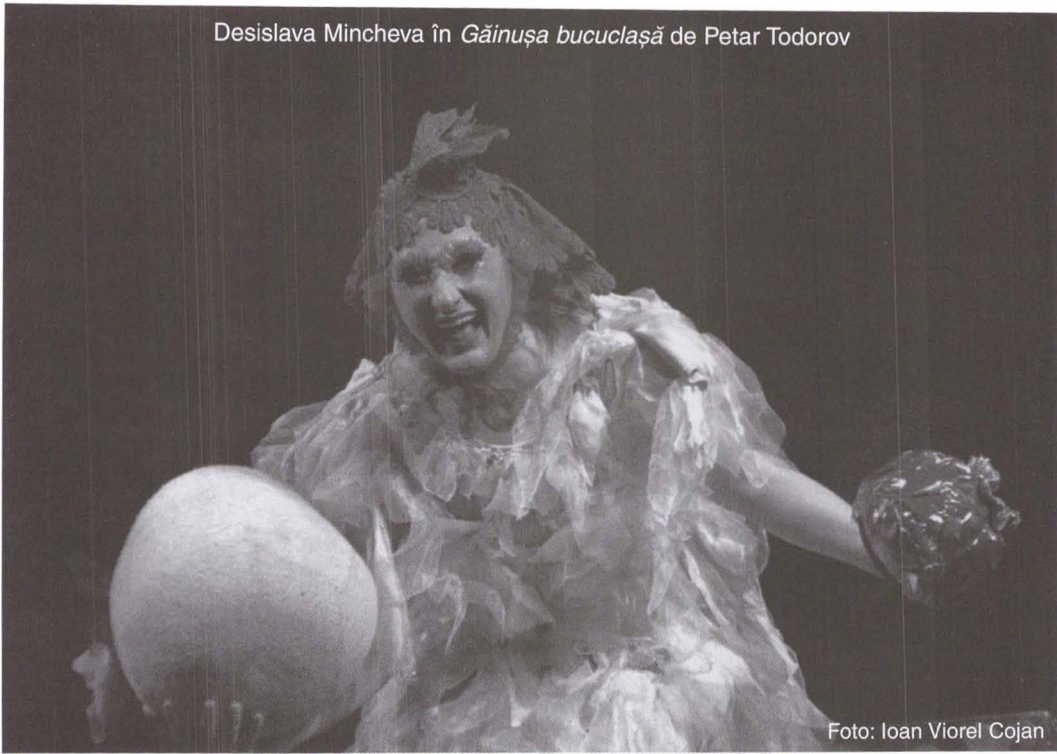

Foto: Ioan Viorel Cojan

Herghelegiu), Eliza-Noemi Judeu (*Tăcerile*, colaj Nichita Stănescu) și Cristian Todică (*Mașinăria Cehov* de Matei Vișniec). Facem o mențiune specială pentru evoluția matură a lui Viorel Baltag.

Publicul băcăoan s-a arătat foarte interesat mai ales de recitalurile extraordinare susținute de actori de frunte ai scenei românești: Florin Piersic (*Om... între oameni*), Virgil Ogășanu (*Iona*), Maia Morgenstern (recital fără titlu), Marcel Iureș (*Capra sau cine e Sylvia?*), Dorina Lazăr, Coca Bloos, Emilia Dobrin (*Șefe!*), Florin Piersic jr., Petre Fumuru (*Zaruri și cărți*), George Mihăiță (*Jos pălăria!*).

Marinela ȚEPUȘ

*Când cineva vrea să facă, iar alții se opun
(din principiu)*

Acest (pseudo)eseu s-a născut în urma unei replici venite din partea unei jurnaliste din Bacău, care mi-a luat un interviu despre Gala STAR, aflată la acea dată în plină desfășurare. Atunci când am remarcat buna organizare a

evenimentului, mi s-a replicat sec: „Bineînțeles, cu cele trei miliarde de care dispun, cred și eu!“... I-am răspuns domnișoarei: „Da, dar mai trebuie să și știi ce să faci cu trei miliarde...“ Am rămas cu un gust amar, mai ales că cei doi directori – Adrian Găzdaru și Gabriel Duțu – mi-au povestit despre proasta lor relație cu presa locală, cu unii dintre actori, care nu înțeleg încă de ce să se facă atâta cheltuială pentru un festival, fie el și internațional, sau ce rost are să fie „atât de“ internațional. Oare chiar nu se are în vedere faptul că orice manifestare de anvergură, fie ea și culturală (nu neapărat Festivalul Berii, Ziua Recoltei, vreun campionat de fotbal...) atrage după sine o mai bună cunoaștere a locului, a oamenilor, a preocupărilor și mentalităților lor?! Că prin intermediul unui asemenea eveniment teatral pot fi mai bine receptați chiar actorii urbei în care se organizează acesta? Și oare presa locală nu are și misiunea de a pune umărul la realizarea/ promovarea unei asemenea manifestări, ci numai aceea de a demola? Greu de acceptat o astfel de preocupare!

De când au preluat conducerea, cei doi directori încearcă, din răspuțeri, să deștelenească teatrul băcăuan. Aduc regizori tineri în vogă (Claudiu Goga, Răzvan Dincă, Theo Herghelegiu, Gelu Badea), realizează un repertoriu îndrăzneț, cu piese jucate în premieră pe țară, organizează un festival, unic în țară, de recitaluri, invită critici din toată țara la premiere...

Am observat, însă, că atunci când un teatru zace amoțit sub vălul anonimatului, nimeni nu-l bagă în seamă. Jurnaliștii îl lasă în pace, iar angajații stau pitiți, ronțându-și frustrările fără comentarii în afara perimetrului instituției. Abia când lucrurile încep să se miște, se ivesc viteji (dacă un teatru funcționează, înseamnă că e extrem de simplu să-l conduci și că sigur tu ai face-o mai bine decât actuala direcție...) Exemplul băcăuan nu e singurul. „Exact în același timp“, se produce o „revoluție“ și la Reșița, reproșându-i-se directoarei Mălina Petre că e prea autoritară și uitându-se esențialul: după zece ani de anonim, cu trudă multă, aceasta e reușit, în alți opt, să readucă teatrul în atenția publicului și a criticii de specialitate (participări la festivaluri prestigioase, turnee în țară și în străinătate, un colocviu de regie...)... Și nici în Capitală nu stăm cu mult mai bine. De spectacole-eveniment nu prea avem parte, dar aud că se fac memorii pe la Primărie, precum că Mircea Diaconu *ar juca tot și ar sta mai mult prin alte țări*. Dacă trei roluri în cei șase ani de când este director (cel din *Operele complete ale lui WLM SXPR* l-a realizat sub direcția lui Vladimir Găitan) sunt multe pentru un actor de talia sa, atunci, cu siguranță, delatorii au dreptate și „inculpatul“ trebuie să fie musai schimbat din funcție... Cu atât mai mult cu cât Teatrul „Nottara“ nu a avut niciodată o asemenea deschidere, jucând în toată țara și, adevărat, în străinătate (cam o dată pe lună). Și nu doar spectacolele în care e distribuit directorul, ci toate cele care se pretează la deplasări (cheltuieli minime de transport, adică distribuții mici și decoruri sumare).

Întotdeauna am spus că un teatru e ca o țară „în mic“. Se adeverește mai mult decât oricând: Circul Politic Național se reflectă și în preajma scenei. Numai că miza, aici, e infinit mai mică. Dacă nu cumva lipsește cu totul. Păcat!